

[Christophersen.]

levet den almindelige standardglidning, der præger så store dele af den offentlige sektor, hvor personaleforbruget vokser jævnt og stille i ly af stærke organisationers pression. Disse argumenter for en besparelsesindsats blev klart lagt frem af det udvalg, som med H. C. Seierup som formand grundigt har gennemarbejdet daginstitutionernes personalsituation.

Der foreligger altså en veldokumenteret redegørelse og en indstilling fra et sagkyndigt udvalg, som viser, at der er basis for betydelige besparelser i form af personale-reduktioner, sådan at staten og kommunerne på årsbasis kan spare flere hundrede millioner kroner og vi allerede i indeværende finansår kunne have sparet ca. 155 mill. kr. i 1975-priser med det tillægsresultat, at forældrenes betalingsssituation så også var blevet en anden og bedre, end den er, hvis man ikke gennemfører denne besparelse.

Det er klart, at dette forslag ville have medført afskedigelser, men hvis ikke folketingets spareanstrengelser til sidst skal ende i det rene virkningsløse bogholderi, så er det jo netop reelle begrænsninger i det offentlige ressourceforbrug, der er nødvendige, og i kraft af de skattelettelser, som besparelser kan finansiere, skabes der jo andre beskæftigelsesmuligheder til erstatning for dem, det offentlige ikke længere kan tilbyde. Det har været hele filosofien i den diskussion, vi har haft om udgiftspolitikken i de sidste 5-6 år, det er hele filosofien i perspektivplanlægningsredegørelserne, og derfor mener vi, det var væsentligt, at dette forslag blev gennemført.

Men det fortrinlige spareforslag har regeringen nu altså opgivet; i stedet møder man frem med en barberet udgave af forslaget, som kan iværksættes om et års tid, og indtil da skal der gennemføres forskellige andre besparelser på 149 mill. kr. Man foreslår f. eks. konsekvensbesparelser på 45 mill. kr. Og hvad er så det for nogle besparelser? Ja, det er jo ikke andet og mere end en ændring af skønnet over statens og kommunernes udgifter på daginstitutionsområdet. Det er den normale tilretning af skønnene over de offentlige udgifter, der her ophøjes til en politisk beslutning om besparelser. I relation til finanspolitikken, i relation til den økonomiske situation, vi nu befinder os i, har denne

konsekvensbesparelse meget ringe eller slet ingen virkning; det er nærmest bogholderi.

Det reelle sparebeløb er derfor mindre end de 149 mill. kr. efter vores opfattelse. Det kommer snarere ned på omkring de 104 mill. kr., og dog er de 104 mill. kr. jo ikke alene udtryk for, hvordan udgiftsudviklingen vil blive på dette felt i det kommende år. For finansministerens kollega socialministeren har jo bebudet, at hun vil forelægge finansudvalget en ansøgning om at få bevilget, jeg tror, det er 56 mill. kr. på årsbasis til en forhøjelse af grænserne for friplads i daginstitutionerne, og denne bevilling vil jo med det udgiftsprogram, som regeringen klart arbejder med, komme til at ligge uden for både tillægsbevillings- og lovreserverne, sådan som vi i hvert fald ser det.

Derfor kan nettorealitetsbesparelserne på daginstitutionsområdet meget vel, når finansåret er omme, vise sig at være blevet 100 mill. kr. mindre end det, mit parti havde forudsat, da vi stemte for budgetreguleringskontoen ved finanslovsforslagets tredje behandling.

Tilbage bliver der så på dette felt nogle mindre spareposter: vikarudgifter, indførelse af begrænset ansættelsesstop og en centralisering af administrationen.

Den sidste post er imidlertid ikk uvæsentlig, og jeg synes, det vil være rigtigt, at vi ved denne lejlighed får opklaret, hvad der egentlig ligger i den. Derfor har jeg et spørgsmål til socialministeren: hvad betyder denne ordning, som man nu vil indføre, i realiteten? Hvad betyder den i realiteten for de private daginstitutioner, f. eks. for menighedsbørnehaver? Betyder det, at disse institutioner ved at overlade administrationen til kommunen dermed også overlader afgørelsen om, hvilke børn der skal henvises til institutionerne, til kommunen? Hvad betyder ordningen for forældrene? Betyder den i realiteten, at forældrenes mulighed for at afgøre, på hvilken institution deres børn skal komme, fratages forældrene ved en centralisering af anvisningen? Og vil det så igen betyde, at den eneste mulighed, de private institutioner har for at frigøre sig for denne centralisering og stadig bevare en indflydelse på, hvilke børn der kan komme på dem, er selv at bevare administrationen og til gengæld give afkald på den refusion, som de ellers kunne få? Er der altså i realiteten